

Greh moj razara mi telo

za tobom čezne usamljena nevolja
u vidu dragih bića

čuvaj se mala moja nevesto
ne dotiči drugih bića
jer san i java kljajaju iz dva tela
svaki dodir jave
prinuda je za lišenost snova

Lažem te podlo
u vidu drugih bića ne čezne nevolja
u mojoj laži buja trnje
već pan sam simbola i lažnog sentimenta

greh moj razara mi telo

suprugo moja mala
puke su reči samo bleđa slika stvari
magla je skoro i nebu se penje

kad se iz sna prenem tužan i miran
začudim se jednostavnosti života
i čudim se kako sam negda mogao biti diran
mrtvim stvarima oko sebe

suprugo moja mala
magla je skoro i nebu se penje
podjimo ruku pod ruku do brda koje negda beše moj san
tamo sa besmislene utvare i kamenje

sešćemo na njih i smejati se tiho

iznad glava će nam zvezde zažeci svoje setno plamenje
i kola

tiša pupolj u kljnu vetra i perje opada sa trske
hoće li umor izrasti iz tišine nad rekam
ili samo iz šume vrbove i mrske

šuma crveno viri prema nebu bolesna od seče
bele rane prsi travi na videlo i ptici plašnje
vode livade mile do grunena gde vrbe pijano kleče
lišći krošnje čaklja i lrsa davljenog od rose jučerašnje

čaj me zvezdo danice umorna sam biljna pega
tugajem zbog lutanja morene kore i gljivine svesti
treba mi mrka zemlja i školjka nestučena i nega
i beg na dno gde riba se i strava mresti

da će ti duša uz borovo stablo otići
ne znaš ni ti ni ja
ali izgleda smola curi iz stabla
dno mora postaje šuma
i čilibar žuti tvrdne kruneci se među školje

u starinskoj sredini slane vode
i šume još neditirute sekirama seče
tužno je i guši nas
pa zajedno pomislimo da bi još najbolje bilo
da ti duša uz borovo stablo ode

na površinu mora kao galeb

Dužnost nam je da upravo na mestu gde smo isticali doprinose za jedinstvenu jugoslovensku umetnost i gde smo glasno bili protiv pajava koje su mogle da ugroze zahteve generacija koje evo stasaju, izjavimo (na svu sreću neusamljeni) svoj revolt protiv pojave kojoj nema niti će moći da bude mesta u današnjem nama najdražem boravku ove zemlje. U početku, pri prvom pogledu kao da nismo mogli da poverujemo svojim čulima i svom glasu. Sada smo im utoliko sigurnije odani: prvi ovogodišnji broj mesečnika za književnost i kulturu „Krugovi“ (ostvaren i inače nadobudno i sasvim ozbiljno bez duha) uneo je u trenutnu literarnu situaciju kod nas, u vreme kada medju-republička razmena pisanja uzima sve više maha jednu neželjenu i nesimpatičnu crtu. Uneo je nacionalističku i malogradjansku samoživost udruženu sa totalnim neosećanjem mere.

Više je nego poznato da nisu slučajno svi autori zastupljeni u tom broju sa teritorije NR Hrvatske, da su objavljeni prikazi svi o knjigama hrvatskih pisaca (izuzetak čini grab i neuspelo atak na poeziju Vaska Pope), da se u gimnazijskim beleškama (koje bi zacelo daleko bolje stajale uz jednu od književnih večeri koje organizuje zagrebačka agencija za popularizaciju savremene književnosti u dalekom nekom kraju) uz pojedine priloge nikada ne propušta da naglasi isključivo hrvatski karakter pojedinih pisaca, kao i da u onoj jamoznoj rubrici „TJAGET“ jedno notorno rekla-kazala bude podloga za lične uvrede Miodragu Bulatoviću n primer.

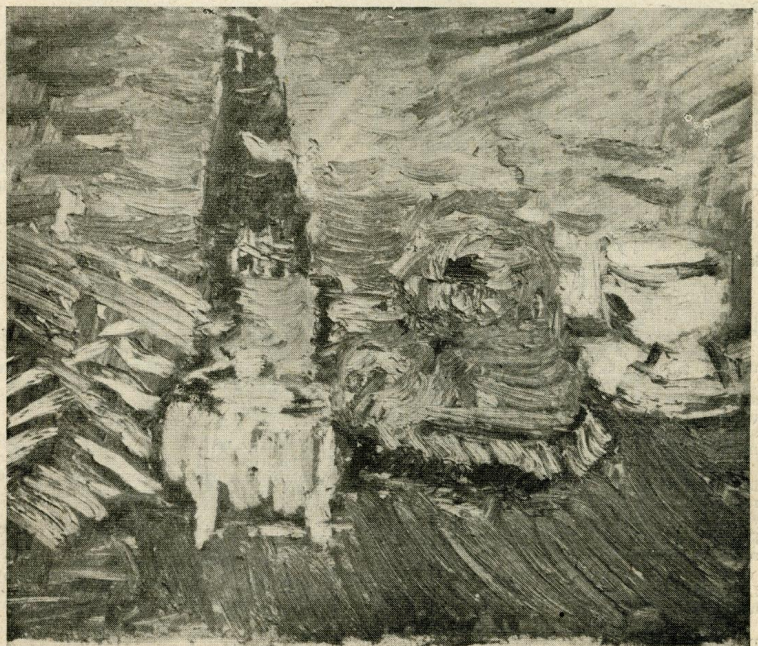
Tribina mladih i „Polja“ su ne jednom i delatnošću pokazali u kolikoj meri valja (a u raznim formama) ostvarivati ideju uzajamnog razumevanja i prijateljstva. Tribina mladih je bila inicijator jednog susreta zagrebačkih i novosadskih mladih pisaca u Osljeku. Još ne tako davno „Polja“ su pokušala da izmene svoju fizionomiju proširivanjem redakcije u koju bi ušli predstavnici mladih pisaca Hrvatske. Nije naša krivica što do pojave takvog časopisa nije i došlo. Možemo samo da požalimo što je u redovima pisaca s kojima smo uspostavljali saradnju bila moguća pojava danas tako deplasirane i neuravnotežene publikacije kao što su ovogodišnji „Krugovi“. Ja ću biti među prvima koji će pozdraviti prestanak njihovog izlaska.

Da im se ime zaboravi!
Draško REDJEP

SPASOJE LABUDOVIĆ

Ljubav

Cvetovi ladoleža su zaljubljeni u sunce. (Neki imaju plavu, violetnu boju jutra, a neki modru boju jutarnjeg obzornog neba koje nagoveštava izlazak sunca...) Oni proviruju između lišća u svitanje (deca ih zovu „dobro jutro“) i radosno čeretaju na sunce koje dolazi... Tada su, treperavi i rumeni, kao male stidljive ljubavnice kojima dolazi dragan na prvi sastanak... Oni su odviše nežni da bi mogli izdržati strasnu i divlju ljubavnu igru sunca... Ta ih igra zamara i ubija... Njihova jedra boja, boja jutra, prelazi u boju umirućeg dana i zapadnog neba na sunčevom smitaju... Cvetovi tada umiru, kao male princeze umorene od ljubavi. Oni udju u senku od svog lišća, i tu kopne kao sećanja, kao ugašene strasti... Moždada ih zovu „dan i noć“...

JAN ČIBIŠ: FLAŠA VINA